

на толкозъ несполуки, сега се изпълняваше въ най-блѣскавъ видъ. Сѣкашъ това не бѣше побѣдоносното шествие, а вѣнчаванье, тържествувание на самата побѣда. По пѣтя не се срѣщаше друго освѣнъ покорено население, нѣколко жалки остатки на разбити и разбѣгали войски.

Синитѣ височини на Малкия Балканъ, жалнитѣ-умилни развалини на прѣкрасна Стара-Загора, поетическата Тунджа, хубавелката Марица, съ своитѣ богати и благодатни долини, чудний отдалечъ изгледъ на Одринъ, съ неговитѣ монументални джамии, съ неговитѣ величествени минарета, грозни развалини отъ Стария-Сарай, — блѣснѣли като на огънь, замѣнявали едно друго, безъ почивка, безъ спирање.

Изумително радостни картини! Главата не е могла да не се върти, очитѣ гледали само тържествени процесии на освободители и освобождавани, ухото слушало благословии, скромни благодарни слова, честити ридания на майки, които първи пѣтъ се убѣдили, че е възможно да живѣятъ въ безопасностъ съ своитѣ дѣчица. И пакъ напрѣдъ, все напрѣдъ, напрѣдъ!

По четиресетъ километри пѣтъ на день вървѣли, занимавали голѣми градове съ малки отреди, весели и радостни бързали рускитѣ войници, ако и да газѣли ту калове, ту снѣгове. Къдѣ отивали? — Ето въпросътъ, който не се разрѣши. Ето несвършений край.

На югъ, прѣдъ руския авангардъ шуми дивното Егейско (Бѣло) море, цѣло потънѣло въ златна мъгла на южната ранна пролѣтъ, шуми то и разказва на внимателното ухо поетически приказки за старо врѣме, за забравенитѣ вѣкове. . . . И нататъкъ се распрѣснѣло славянско българско племе, и нататъкъ дору до самия брѣгъ звучи българската рѣчь, распѣва се българската пѣсень: свобода, свобода!

Още нѣколко дни и тукъ можаше да дойде руския войникъ. . . . На истокъ, на лекоджимия Босфоръ раз-